

Es diu, generalment, que n'hi ha que mengen per viure i que n'hi ha que viuen per menjar. Els llops deuen ser d'aquesta segona mena, perquè sempre fa l'efecte que tinguin un budell buit i que no s'atiparien mai de xais o de cabridets, de llebres o de cabirols.

N'hi havia un, d'aquests llops tan golafres, que menjava tan precipitadament, fent anar les barres sense parar, com si tingués pressa d'omplir la panxa ben plena, que se li va engargussar un os al forat del coll. Res, era un osset de no res, però com que per més esforços que feia no aconseguia de fer-lo anar ni amunt ni avall, el pobre animal estava a punt d'escanyar-se.

Però encara va poder dir que estava de sort, el llop. Perquè se li va acostar una cigonya, que potser venia de París, i que descansava una mica després d'aquell vol tan llarg.

Com que tenia molta experiència de vida, de seguida es va fer càrrec del mal punt en què es trobava el llop. I com que tenia el bec molt llarg, com totes les cigonyes, el va ficar amb molt de compte dins la gola

Agrair
El llop i la
cigonya

del llop i li va poder treure aquell os torturador amb la mateixa traça que ho hauria fet un metge cirurgià de primera. Quin descans, el llop! Li va semblar que tornava de mort a vida.

La cigonya, amb el seu coneixement de les coses d'aquest món, sabia que els millors metges, on demostren també la seva habilitat, on fan filigranes, és en la factura, i va demanar al llop que li satisfés l'import dels seus honoraris.

El llop, quan ho va sentir, es va indignar de mala manera.

—Però què dius, ara, desgraciada! —va fer el llop, entusiasmadíssim—. Ho dius de debò que vols que et pagui els teus honoraris? Això sí que no m'ho podia imaginar! Que no te n'adones, que t'has ficat a la gola del llop i n'has pogut sortir i que hi ha molt poca gent que ho pugui dir, això? I encara tens l'atreviment de demanar paga. Fuig del meu davant, tros de malagraïda, abans que no m'hi repensi i no et faci pagar cara la teva ingratitud!

Faula de La Fontaine